

Pas a desnivell

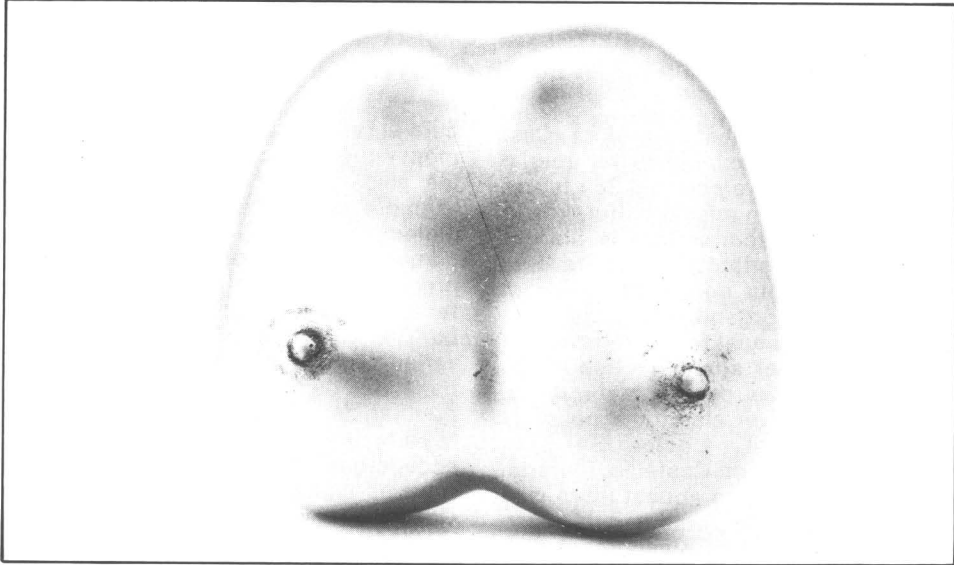
Ales als pits

Fa temps que em queixo de les conspiracions mundials contra la poca tranquil·litat que ens queda. En aquesta mateixa pàgina m'hi he referit en més d'una ocasió, però com que «ells» no paren, em sento cridat per l'instint de defensa pròpia i tampoc no cesso. No em refereixo pas, únicament, a les grans amenaces de guerra o a les ensorrades econòmiques, sinó al nyeu-nyeu constant que ens avisa que tot mata, fins i tot les petites coses que ens semblen inofensives i les menudes diversions que encara ens podem permetre. Ens volen convèncer que viure és molt perillós, o que la vida és una malaltia irreversible, mortal de necessitat. I vet aquí que això ja ho sabem i que més aviat es tracta d'oblidar-ho, de no posar-nos més pedres al fetge de les estrictament necessàries.

Cada dia ens anuncien nous perills gravíssims per a la salut. Si els haguéssim de creure, ens tancaríem en campanes de vidre, esterilitzades, i allí esperariem ben quiets l'hora de la mort, apartats del món i de les seves pompes. Es mostren pobres d'iniciativa en proposar solucions pràctiques, però tenen una gran imaginació per a espantar-nos. Han fet descobriments sensacionals, com ara aquell dels pijames infantils cancerígens, i produeixen la impressió que investiguen més de gust per a trobar desgràcies que no pas remeis. Crec que es lliuren al sadisme.

El dia trenta de març darrer, un diari de Barcelona va publicar una informació que, el menys que se m'acut de dir-ne, és que només ens faltava aquesta. Explicava que els directors de les línies aèries australianes havien fet un advertiment seriós a les assistents de vol, sobre els riscos que comporta l'ús de silicona per a realçar el bust. Es basaven en un estudi mèdic que conclou que un canvi sobtat de pressió (a vegades ocorre durant el vol) pot motivar una expansió de la silicona, fins a triplicar el seu volum. Aquesta circumstància suposaria la immediata explosió dels pits tractats amb silicona, amb les tràgiques conseqüències fàcilment deduïbles, per als passatgers i, sobretot, per a aquestes simpàtiques senyoretetes encarregades de fer més suportables el tràngol de volar. Si es té present que són unes noies triades entre les aspirants que compten amb més atractius físics —i altres valors que no es veuen

Fúlvia Levibianchi.

tan de seguida—, es comprèn que tinguin cura de la seva aparença com a eina de treball. I que hagin caigut en l'ús de la silicona per a fer més grats a la vista uns atributs femenins molt apreciats per la ciutadania masculina. A més, la notícia m'ha afectat particularment, perquè sóc refractari a l'aviació. M'omple d'aprensions, potser degut al fet que pertanyo a aquest segle per un través de dit, qüestió d'una dotzena d'anys que, ben mirat, no són res. Envermellint-me una mica de galtes, he de confessar que no tan sols no he volat mai, sinó que m'he negat rodonament a fer-ho quan m'hi convidaven o m'hi incitaven, ni que fos per motius professionals. Si fins i tot quan camino ensopego, no vull ni pensar què em passaria si volava.

Però provo d'ésser just, procuro no tancar-me en partits presos. Reconec honestament que les companyies d'aviació han fet esforços lloables per aconseguir que la seva manera sigui la més ràpida, la més pràctica i la més còmoda de viatjar. Els meus parents, els meus amics i coneguts, em diuen que una de les troballes més encertades del sistema són les assistents de vol: tan solícites, tan amables, tan boniques, tan a punt en tot moment d'oferir al viatger requisits de menjar i de beure, o d'assistir-lo en cas de basca o de descontrol de nervis.

«Ah! Doncs mira... Això pot ésser una

compensació dels altres inconvenients que hi trobo», he pensat en instants de caiguda de conviccions. I ara resulta que fins això m'han tret. M'imagino a mi mateix esverat, incrustat en una butaca i amb els núvols sota meu (una cosa que no em sembla natural) ple de recels sobre les probabilitats d'arribar on vaig. De sobte, se'm presenta una noia encantadora, agradable d'ofici, oferint-me una safata plena de llepolies. Agraït, la contemplo embegut de sentiments estètics o el que siguin i quan tinc els ulls més interessats i distrets, veig amb horror que els pits de la senyoreta comencen a créixer desmesuradament i, al final, esclaten esquitxant-ho tot. Si la ciència confirma aquesta possibilitat, feina hi haurà perquè algú em convenci d'enlairar-me amb aparells.

D'altra banda, caldrà sospesar molt bé el poder de la silicona. Som en una zona geogràfica (o molt prop d'ella) on el volum dels atributs masculins té un gran prestigi. Sovint, amb la mida n'hi ha prou, i si existeix un producte que augmenta la grandària aparent, recomano vigilància extremada i receptes molt estrictes. Si als valents professionals els dona per injectar-se silicona a les glàndules, amb ganes de presumir i prou, poden registrar-se explosions desestabilitzadores, en places de braus, en mitings, en judicis, en llocs altament comprometedors. La llei antiterrorista se'n veuria un bull. ● PERE CALDERS